

זמני כניסה ויציאת השבת
לפי אופק נתיבות:

הדלקת נרות: 17:26*
צאת השבת: 18:31
רבינו תם: 19:08

שבת שלום וטובוך!!!

* 30 דק' קודם השקיעה

השבת שלום וטובוך

פנינה לנשמה

על מזה הקב"ה לא מוכן לוותר?

כפי הידוע פקוח נפש דוחה את השבת. ה"אור החיים" הקדוש מגדיר זאת ואומר שעל אף שהשבת חביבה מאוד בעיני הקב"ה, כנאמר: "חמדת ימים אותו קראת", והוא העניקה לעם ישראל כמתנת אירוסין, כפי שאמר למשה: "מתנה טובה יש לי בבית גנזי ושבת שמה, ומבקש אני לתנה לישראל" – מכל מקום מוכן לוותר על השבת החביבה והחמודה הזאת לטובת חייו של יהודי! פקוח נפש דוחה שבת, משום שחייו של יהודי חביבים בעיני ה' עד מאוד!

מנגד הגמרא (סנהדרין עה ע"א) מביאה מעשים באדם שנתן עינו באשה אחת עד שחלה בחולי מסוכן ונטה למות. הרופאים קבעו שלא יוכל להרפא ממחלתו, אלא אם כן אותה אשה תעמוד מאחורי הגדר ותדבר איתו... בסך הכל שיחת טלפון אחת, מה כבר כל כך גרוע בזה? אך חכמים היו נחרצים בדעתם: "ימות, ולא תספר עמו מאחורי הגדר". הרי לנו שחכמים ויתרו על חייו של יהודי בשביל הצניעות. עדיף שיהודי ימות, ובלבד שבנות ישראל לא תהיינה הפקר!

הקב"ה מוכן לוותר על המתנה החביבה ששבת שמה למען הצלת חייו של יהודי, אך יחד עם זאת מוכן לוותר על חייו של יהודי כדי לשמור על צניעותו ועל כבודן של בנות ישראל.

למדנו עד כמה חשובה וגדולה הצניעות בעיני הבורא יתברך. (אריה שאג)

התחלתי ונשאתי...

הבן שחזר הביתה...

מזה כעשר שנים שבנינו מתמודד רוחנית, ועזב את הדרך... ואת הבית.... זה גרם לנו צער נוראי.... לפני כ-9 חודשים התחלתי יום לשימוע ספורים בקו ולקבל קבלות בצניעות וביקשתי בדמעות שבזכות זה בני יחזור בתשובה ויבוא הביתה.

לא עבר זמן רב ובאותו חודש שהתחברתי לקו התחלתי להרגיש שינויים אצלו, שינויים בקשר איתי והתחיל לשתף אותי במה שעובר עליו, דברים שלא היו קודם לכן.

כמו כן בחודשים האחרונים בנינו עבר ניסיונות קשים, וזכינו לעזור לו רבות. הוא התחיל להתארח אצלנו בשבתות באופן קבוע, והנס הגדול לא איחר לבוא!

בליל ראש השנה הקב"ה זיכה אותנו לשימוע מפיו על ההתקדמות שלו האישית, על זה שהוא כבר כמה שבתות ב"ה שומר שבת, ושהוא מתכוון ללכת לבית הכנסת בראש השנה, וכיום כיפור, הייתי המומה כשהוא סיפר לי זאת ופרצתי בבכי גדול... פתאום הוא הופיע לבוש בצניעות. פרצתי בבכי חזק ואמרתי לו שכל כך הרבה שנים אני מחכה לרגע הזה לראות אותו עם צניעות!!

קיבלתי על עצמי שאקח חלק בזיכוי הרבים בקו הצניעות. השתדלתי מאוד למען בני לחבר הרבה נשים לקו אני מאמינה שכל קבלה זה דבר גדול בעיני הקב"ה!! אני פונה להורים שנמצאים באותו ניסיון!! ואומרת: "אל ייאוש!! אין עוד מלבדו!!" ה' מחכה לנו ההורים שנתחזק!! "לאמהות-שנתחזק בצניעות ואז נזכה לראות ישועות!!" ראייתי בחוש עין בעין לאורך כל התקופה כמה ה' אוהב את הצניעות.

פינת ההלכה

הנעליים

נעליים מרעישות שקולן נשמע בהליכה או שגבוהות מדי ומשפיעות על צורת ההליכה אסורות בלבישה.

שאלה: האם יש "בעיה" ללבוש נעלי ספורט?
תשובה: באופן כללי נעלי ספורט אינן מתאימות לבת ישראל, מכיון שבת ישראל צריכה ללכת בצורה מכובדת ונעליים כאלו משוות הופעה לא מכובדת, אמנם ישנם נעלי ספורט בעיצוב ובצבע מעודן בהם אין את החיסרון הנ"ל, והן כשרות ללבישה.

איפור ובושם

על האישה להקפיד שלא להתאפר ביציאתה לרחוב בצורה המושכת את העין.
צריך זהירות יתירה שלא להתבשם לפני שיוצאים לרחוב באופן שהריח נודף ומורגש לאחרים.

סיפור לשבת

"ולקחת אשה לבני ליצחק"

בשמחה לבקשתו, לאחר שהגיעו לשכונה המדוברת הנהג מוריד אותם ונחפז ליעדו, הם מסתכלים לימינם ולשמאלם מאין יבוא עזרי, עוד 10 דקות השבת נכנסת, איך יתחילו בחיפושים אחר אותו דוד של חבר שמי יודע אם בכלל גר עדיין בשכונה זו, לפתע הם רואים בבית שלצדו הם עומדים פמוטות עם נרות של שבת מבעד לחלון, הם לא חושבים פעמיים והם דופקים בדלת רק כדי לבקש להניח את דברי המוקצה ולשאול היכן בית הכנסת הקרוב?

הלב דופק גם כן, מה יקרה כעת? מי יודע היכן אנו דופקים ועל דלתו של מי? ילד חניני עטור בכיפה ופאות, ילד של תלמוד תורה? פותח את הדלת, אבא בבית? הוא נשאל, רק רגע אומר הילד ונעלם אי שם בבית הגדול והמרווח, כנראה שהיו לו עיסוקים וטרדות חשובים יותר והוא שוכח מהמשימה שנטל על עצמו לקרוא לאביו, וכך הם עומדים ליד הדלת עוד שבע דקות תמימות שהיו עבורם כנצח, עד שהילד עבר ליד הדלת ונזכר בשליחותו ורץ לקרוא לאביו שמגיע מיד לדלת כשהוא כבר חבוש במגבעת והחליפה של שבת.

אנחנו רק רוצים להניח את דברי המוקצה, הם אומרים לו, מבט מהיר של הבעל הבית הנבון מבהיר לו היטב את מצב העניינים, הוא פונה אליהם בחיוך רחב ברוכים הבאים אורחי היקרים, הבית לפניכם וכך גם מקומכם לסעודות השבת, הם מניחים את חפציהם לובשים בגדי שבת ומיד מצטרפים לבעל הבית והולכים יחד עמו לבית הכנסת, מארחם מתגלה כאדם לבבי ביותר, הוא מספר להם שהיום בצהריים הוא ואשתו נחתו בשדה התעופה מנסיעה לקברי צדיקים באוקראינה, הטיסה היתה אמורה להיות אתמול בלילה אך תקלה גרמה לטיסה להידחות עד לשעות הבוקר, פיזרנו את הילדים דרך הטלפון שיתארו ללשבת אצל הדודים כי לא ידענו מתי נגיע, אך הילד הקטן בחר לחזור הביתה כששמע לבואנו, מהשדה התעופה הוא ממשיך ומספר להם נסענו לקנות אוכל מוכן לשבת ולהפתעתנו כשהגענו לביתנו ראינו שגם הדודים לא טמנו ידם בצלחת ושלחו לנו מכל טוב, כך שביתנו מצויד ומלא במיטב המאכלים, ומה יותר טוב מלהאכיל בחורי ישיבות תלמידי חכמים, הוא מסיים את דבריו כשהם מגיעים לבית הכנסת. רגע לפני שהם נכנסים, ארשת פניו נעשית רצינית לפתע, והוא אומר להם, תראו, המתפללים בבית הכנסת מיד יזהו אתכם כאורחים וינסו למשוך אתכם לפחות לאיזו סעודה, אני מזהיר אתכם, אתם האורחים שלי!

עולם שיזכה להגיע למקום ישוב עד בא שבת המלכה, השהות המתוכננת בצפת למשך השבת נעשית לפתע חלום רחוק ובלתי מציאותי, עוד תפילה מעומק הלב, עוד כמה פרקי תהילים, והכביש סוף סוף נפתח, הנהג לוחץ על הדוושות ביתר שאת וביתר עוז ומחיש את האוטובוס ליעדו, כעת כבר ברור שבצפת הם לא יהיו בשבת, אבל היכן הם כן יהיו? הדקות נוקפות, שעת כניסת השבת מתקרבת, הם רואים את כדור השמש צונח אט אט כלפי מטה, מדמיינים את ההכנות האחרונות שנעשות בכתי משפחותיהם, ואילו הם עדיין ישובים באוטובוס כשבגדי החול לגופם והמוקצה בכיסם, על טבילה במקווה האר"י הם כבר לא חולמים, הם מסתפקים במקום יישוב עם שומרי תורה. שעה לפני כניסת שבת הם מחליטים לרדת בעיר טבריה ליד קברו של רבי מאיר בעל הנס - מהאוטובוס שממשיך את דרכו לצפת - הם לא הכירו איש בטבריה, וגם לא את טבריה בכלל, אך להישאר באוטובוס לשעת נסיעה נוספת

ולהסתכן בעיכובי הדרך? אין צד שכזה! הם נזכרו בבחור מהישיבה שסיפר להם על דוד שגר בשיכון ד' בטבריה, נלך אליו חשבו לעצמם להניח אצלו את דברי המוקצה ומשם לבית הכנסת, ויהודים טובים זימינו אותם לביתם, להגיע לשיכון ד' הם גם לא ידעו, והם מנסים לעצור מכונית ולברר כיצד, לאחר מספר רגעים עוצרת מכונית שיצאה מקברו של ר' מאיר בעל הנס כשבתוכה יושבים זוג חילונים ששואלים לבקשתם, תכנסו הם אומרים להם אנחנו ניקח אתכם למחוז חפצכם, הם מתחילים לנסוע ומתברר שגם הנהג לא מכיר את הדרך, כשנעצרים ליד מונית שואל הנהג את נהג המונית איך מגיעים לשיכון ד'? הנהג שומע את דבריו בקשב רב, מסובב את מכוניתו לכיוון המדובר וממשיך בנסיעה, תראו הוא אומר לבחורים, באמת אני צריך בכלל לכיוון השני והנהג מונית אמר שזו נסיעה של רבע שעה, אבל מיד כשראינו אתכם אמרתי לאשתי הנה שני רבנים שבטח ממהרים להגיע לפני שבת, בואי נעשה מצוה וניקח אותם ליעדם ובזכות זה ה' יעזור שתהא לידה קלה והכל יעבור בשלום, גם אתם תתפללו, נכון? מסיים הנהג את דבריו לבחורים שכמובן נענים

מספר הרב אברהם פוקס שליט"א, כשאני לומד עם החברותא ר' דוד, ואנחנו שחים אודות השדכן הראשון בעולם המוזכר בפרשתינו, ר' דוד מחייך, ויש לו סיבה טובה, את ר' דוד, אברך תלמיד חכם בעל משפחה ברוכת ילדים השוקד על דלתות התורה ימים ולילות, אני מכיר שנים רבות, עוד מימי בחורתי, וכשאני רואה את חיוכו, אני מבין ומחייך גם. בואו תחייכו גם אתם:

יום ששי באחד מימי הקיץ הארוכים, ר' דוד לומד בישיבה בירושלים, השבת הקרובה היא שבת אחרי שבועות, ובעצה אחת עם חברו הם שמים את פעמיהם לשבות את השבת בעיר הקודש צפת, כך לפחות הם חשבו, צפת על בתי כנסיותיה וסמטאותיה העתיקות, יכולות לרומם טפח וטפחיים כל יהודי כאשר הוא, ובוודאי את ר' דוד שרוח ה' לווהה בקרבו ולבו חם לכל דבר שבקדושה, הם תכננו לפקוד את קברי הצדיקים הטמונים בה ולהתפלל על ציונם, לטבול לכבוד שבת במקווה האר"י, עוד מנת רוחניות לכבוד הנשמה יתירה ומלוא חופניים של קדושה.

הם מכינים תיק קטן עם בגדי שבת ומגיעים לתחנת האוטובוס שיקח אותם עד לצפת, האוטובוס מגיע, הם תופסים את מקומם ומתכוונים לדרך הארוכה, באותם ימים כביש 6 עדיין היה על הנייר והנסיעה לצפת היתה דרך כביש הבקעה על פי רוב, בירידות לכיוון ים המלח הם אומרים את "תפילת הדרך", המילים "ותגיענו למחוז חפצינו לחיים ולשמחה ולשלום", נאמרות על ידם בשמחה ובשלווה, במשמעות הפשוטה והרגילה, הם הרי נוסעים לשבת לצפת!

האוטובוס כבר עושה דרכו בכביש הבקעה, הם מתקרבים למחצית הדרך, ולעצירה המפורסמת בחניון ציפורי, אך לפתע האוטובוס מאט, הנסיעה נעשית איטית, נו עוד פקק, חשבו לעצמם, היום גדול ואין סיבה לדאגה, כשהאוטובוס נעצר לחלוטין בגלל הפקק, הנוסעים מתחילים לזוע באי נוחות, מתברר שיום קודם לכן מת אחד משונאי ישראל וממנהיגי הציבור הערבי, והלוויתו מתרחשת בשעות אלו באחד מן הכפרים הערביים שבבקעה, והכביש שעליו הם נוסעים נחסם בגלל הלוויה, שוטר שנמצא על הכביש אומר לאחד הנהגים העצבניים שאין צפי לשעת פתיחת הכביש וזה יכול לקחת זמן רב. מידי פעם הכביש משתחרר קמעא, נוסעים כמה רגעים ושוב נעצרים, כאשר השעות חולפות ונותרו שעות בודדות לכניסת השבת, הם מבינים שהם בבעיה, בעידן של אותם ימים, פלאפונים לא היו בנמצא והוא תופס את אומנות אבותיו ושפתותיו מרחשות תפילה לבורא

של בעל הבית, השמחה היתה רבה ביותר, יד ה' היתה ניכרת בשירוף לכל עיור, רבה של העיר הרב פרץ זצ"ל בא לאחל ברכת מזל טוב בהתרגשות רבה, הלא הוא מכיר לא רק את משפחת הכלה אלא גם את החתן בכבודו ובעצמו.

כשהוא חזר לשיבה, חתן שלם, ישב עם חברו והעלו זכרונות מהנסיעה ההיא, הם כמוכן חוזרים לשבת ותלאות הדרך שלפניה, זה הזמן לגלות לך אומר החבר לר' דוד, לגלות מה? שואל החתן בפליאה, תראה, הוא אומר לו בעדינות, אתה לא בדיוק בן שמונה עשרה, וכידיד נאמן חשבתי לעצמי איך אוכל לסייע לך לצאת מחבלי רווקותך, וקיבלתי על עצמי ללמוד לזכותך שתי הלכות בספר חפץ חיים במשך ארבעים יום, יישר כוח גדול קופץ החתן ונותן חיבוק אמיץ לחבירו, רגע עוד לא סיימתי, ממשיך החבר, ליל שבת זה היה יום הארבעים...

לסרב, ובליט ברירה הוא פוטר אותם מאזהרתו תוך כדי שהוא מזהיר אותם לא לשכוח לחזור אליו אחר הסעודה לסעוד מיני תרגימא ולפלפל בדברי תורה, הסעודה בביתו של הרב הידוע בלבביותו עוברת עליהם בהתרוממות הרוח כשהרב והרבנית נותנים להם מלוא השפע מאכלים רוחניים וגשמיים, תוך כך שהם מדגישים וחוזרים בפניהם על הזכות הגדולה שנפלה בחלקם לארח לסעודת שבת תלמידי חכמים שכאלו.

השבת ממשיכה עליהם בבית מארחם בהתרוממות נפלאה, במוצאי שבת הם נפרדים ממיטיבם כשפיהם לא מפסיק להודות על האירוח הנפלא, ואף הם המארחים עונים לעומתם שבזכותם בזכות ה'אורחים של הבעל שם טוב' עברה עליהם שבת מרוממת ביותר.

עשרה ימים לאחר מכן עושה ר' דוד את דרכו שוב לעיר טבריה, הפעם הוא לא נוסע עם חברו על מנת להגיע לצפת ובסוף להיעצר בטבריה, הוא נוסע עם כל משפחתו לשמחת אירוסיו עם בתו

התפילה והסעודה עוברות עליהם בטוב ובנעימים, בעל הבית מספר להם שכאשר נתקעו שעות ארוכות באוקראינה ולא היה להם מה לאכול, אחד היהודים שפגשנו שם במז'יבוז עשה להם הכנסת אורחים והזמינם ל'סעודתו' שכללה קרקרים וטונה, התרגשנו מאותה ארוחה שניתנה מהלב והחלטנו הרבנית ואני שגם אנו צריכים לעשות איזו הכנסת אורחים בעלת משמעות, והנה כמה שעות לאחר מכן אתם דופקים בדלת, אתם ממש אורחים של הבעל שם טוב, אמר בחיך. הבעל הבית מתגלה כתלמיד חכם הידוע ספר והם מפלפלים בחידושים על פרשת השבוע המתובלים בסיפורי צדיקים, הם מגלים שגם שבת בטבריה יכולה להיות מיוחדת במינה.

למחרת לאחר תפילת שחרית של שבת חששו של בעל הבית מתגשם, רב בית הכנסת הלוא הוא רבה של טבריה הרב דוד פרץ זצ"ל פונה אליהם ומפציר בהם להיות אורחיו לסעודת השבת, בפני רב העיר מארחם כבר לא יכול

קוה אל ה'

דווקא מתוך הכאב, מתוך הצער – יכולים לנבוע נהרות של שפע

הדבורה – עוקצת ומכאיבה. אם תכנס דבורה לכאן, אנו נגרש אותה בכל האמצעים העומדים לרשותנו. אולם למרות זאת, ראה איזה דבש מתוק מפיקה הדבורה הזו! הבריה הקטנה הזו, אשר אין בה אפילו עצם אחת, וכל חייה אינם מגיעים לכדי מחצית השנה – מפיקה דבש כה מתוק, אשר ביכולתו להמתיק אפילו את התה המר!

"מעשה", – הוסיף רבינו והטעים – "עלינו ללמוד מהדבורה הזו לעצמנו... כאשר אנו נתקלים במהלך חיינו בקושי, בעקיצות – עלינו לדעת כי דוקא הן יכולות להביא בכנפיהן את הטובה המתוקה ביותר! דווקא מתוך הכאב, מתוך הצער – יכולים לנבוע נהרות של שפע סייעתא דשמיא, של טובה וברכה, כי מעז – יצא מתוק."

את הלקח הזה, חשוב שניטול עמנו כצידה לדרך החיים: איש אינו מזלזל בקשיים, איש אינו מבטל את היסורים, אולם לפעמים, דוקא בתוך הכאב – ניתן למצוא את הדבש! דווקא בתוך היסורים – אפשר למצוא את קרבת האלוקים, את המתיקות הגדולה ביותר שתתכן בעולם! (אורחות החיים)

גם כאשר חלילה פוקדים נסיונות את האדם, עליו לזכור היטב כי כל אשר עושה הקדוש ברוך הוא – לטובה הוא עושה, וגם אם לעיתים נראה לנו, בשלב זה או אחר, כי התפתחות מסויימת אינה לטובתנו ואלי אפילו להיפך – עלינו לדעת כי לאמיתו של דבר לא כך הם פני הדברים. לאמיתו של דבר כל מה דעביד רחמנא – לטב עביד!

על היסוד הברור הזה – יכול לעמוד כל אחד מאתנו אם יתבונן מעט סביבו, אולם אנו נזכיר כאן מעשה שאירע בחדרו של רבינו, כאשר עמד הוא עצמו על הנקודה הזו באוזניו של אחד מדורשי עצתו. ומעשה שהיה כך היה:

באחד הימים, כאשר נכנס אל רבינו ותינה בפניו את צערו באמרו כי כשל כח הסבל, ואינו יכול לשאת עוד את יסוריו – האזין רבינו לדבריו באורך רוח, בעוד הוא מבקש מאחד מבני ביתו כי יגיש לפני האורח כוס תה וצלוחית של דבש לצידה. כאשר הגיע הדבש אל השולחן – נטל רבינו את הכפית, טבל אותה בדבש, לאחר מכן התבונן בכפית הגדושה בדבש – ודמעות החלו זולגות מעיניו.

"מה קרה? מדוע בוכה רבינו?" נבהל אותו יהודי, ורבינו ענה והסביר: "ראה נא ידידי את הדבש הזה, וחשוב:

שביבי אור

מעלת המבשר טוב

"ויבא אברהם לספד לשרה ולבכתה", לימודים נפלאים רבים יכולים לנו להשכיל מפרשת העקידה. אחד מהם נלמד מפסוק זה, עד כמה צריכים להקדיש זהירות ותשומת לב לדברים הנאמרים לזולת!
הנה אותו שליח בא לבשר לשרה כי יצחק נשאר בחיים, אלא שהתחיל קודם לספר לה איך שנודמן בנה לשחיטה – ואח"כ סיים דבריו ואמר שניצל ולא נשחט, ובין כך ובין כךנבהלה שרה עד שפרחה נשמתה ומתה. והרי המבשר, לבשר טוב בא, ואילו הקדים ואמר בתחילה כי יצחק חי, ואח"כ היה מספר את כל הקורות אותו, שהובל לעקידה וכו' וכו' למען הגדיל השמחה שנשאר בחיים – אזי הכל היה בא על מקומו בשלום, אלא שבאי זהירותו ואי שימת ליבו הקדים ברעה ואיחר בבשורת הטוב, וברגע זה פרחה נשמתה של שרה, ותחת להיות שליח טוב היה לשליח השטן.
זוהי הערה גדולה ולימוד רב לנו להיות ערים וזהירים, שכן מעשים שבכל יום, שמספר אחד לחבירו איזה דבר, כגון: "נכון שהבן שלך נסע לטיול עם בית הספר, שמעתי שהיתה תאונה עם האוטו – אבל כולם בסדר", הרגע הקטן הזה בין הזכרת התאונה להודעה שהכל בסדר, מספיק להקפיץ את ליבו של אותו אב, ונכון שלא רואים שמישהו מת על המקום או קיבל התקפת לב, אבל היתה כאן דקירה בלב, והמבשר הזה, אם אינו השטן ממש, אבל הוא מחברי וחברי חבריו. והדוגמאות רבות למכביר, ואשרי האדם השם אורחותיו ורואה את הנולד!
ומרוכה מידה טובה, אם שמועה רעה ברגע אחד יכולה להרע כ"כ – כ"ש בשורה טובה, אפילו אם נראית קטנה ובלתי חשובה, מחיה היא לב ונפש, כגון: המאחר קצת לבוא הביתה, ומרים טלפון שהכל בסדר ושהוא יאחר, או כל מיני מקרים קטנים של התחשבות, ובפרט חשוב הדבר כלפי ההורים, שטבעם להיות מודאגים וחרדים על בניהם.
הבה ונלמד מאמנו הראשונה שמתה ברגע ששמעה שמועה רעה על בנה, וניזהר תמיד לבשר טובות להורים, וכמובן גם בין איש לאשתו ובין אדם לחבירו, ומצינו בתורה שלבשר טוב הוא מן התכונות של "איש טוב", וכמו שאמר דוד: "ויאמר המלך איש טוב זה ואל בשורה טוב יבוא". (תפארת שמשון)

נצור לשונך

מופך השינון התמידי ישפיע

זהירותו המופלגת של הגאון רבי הירש פלאי זצ"ל בענייני בין אדם לחבירו מצאה לה שדה פעולה רחב בשמירה מדוקדקת מפני חטאי הלשון. תדיר היה פיו חתום, נעול ושמור מכל סרך של דיבור אסור.
אבל לא בחותם אחד דבקו שערי פיו זה בזה, לא במנעול אחד ננעלו שפתותיו. לא שומר אחד עמד על הפתח לנצור את לשונו מרע. שבע עשרה חותמות של לאוין, ארבעה עשר מנעולים של עשין ושלושה שומרים של ארורין שימשו לו כתרס מפני פגימת ה'רוח ממללא' שלו בלשון הרע.
זהירות נוראה זו בממדיה המופלגים – היתה בנפשו של רבנו כל הימים, כשהוא מבקש תמיד להנחילה לתלמידיו אחריו. עד שבשנותיו האחרונות היה מסיים כמעט כל 'ועד' שמסר לתלמידים בקריאה נאמנה ממעקי ליבו: "צריך להיזהר מלשון הרע, משבעה עשר לאוין, מארבעה עשר עשין ומשלושה ארורים, חס ושלום!" פעמים היה מוסיף ואומר: "וכי תאמרו, מדוע הנני חוזר על כך כה הרבה פעמים? – למדתי כן מן החברות הגדולות, המשקיעות הון רב על אותה פרסומת, החוזרת ומופצת ברבים. יש להניח, אם כן, שהפרסומת פועלת את שלה. לבסוף הדברים חודרים אל הראש!" (הפה קודש קודשים)

הלכה לומר לרופא מומחה מי הרופא שטיפל לפניו

שאלה: נשלחתי ע"י רופא קופ"ח לסדרת צילומים, קיבלתי ממנו טיפול, אבל המצב לא השתפר. פניתי עם הצילומים לרופא מומחה, והוא שאל אותי בפליאה: 'מי הרופא שהיית אצלו? האם לא אמר לך שיש כאן גם בעיה פלוגית?' באותו רגע לא זכרתי את שמו של הרופא אבל הרופא המשיך לשאול, ולהפציר בי שאומר לו מיהו הרופא. אני מוזמנת לביקור חוזר אצל המומחה הזה, ורוצה לדעת מה עלי לענות אם ישאל שוב על אודות הרופא ההוא.

תשובה: לפי תיאור העובדות, לא נראה שתהיה תועלת אם תאמר לרופא את שם הרופא מקופת החולים, ובפרט שאין לדון רופא על פי מקרה בודד, כי שגיאות מי יבין, וכל אדם עלול לטעות. לכן לא נראה שום היתר לגלות למומחה את שם הרופא. (משיב שלום)

העלון מוקדש לעילוי נשמת
ר' חיים חתאנו בן ביה ז"ל
נלב"ע ג' סיון תשס"ה
ת.נ.צ.ב.ה

העלון מוקדש לעילוי נשמת
מזל בת סוליקה ז"ל
נלב"ע י"ח אלול תשע"ח
ת.נ.צ.ב.ה

העלון מוקדש לעילוי נשמת
ר' עמרם בן פרח ז"ל
נלב"ע י"ד שבט תשע"א
ת.נ.צ.ב.ה

העלון מוקדש לעילוי נשמת
רחל בת תמו ז"ל
נלב"ע ד' טבת תשס"א
ת.נ.צ.ב.ה

העלון מוקדש לעילוי נשמת
ר' דוד בן רחל ז"ל
נלב"ע ט"ז אלול תש"מ
ת.נ.צ.ב.ה